

“Zeg het maar!”

Dagboek van een werkloze

Eric van den Dunge

Dagboek van
een werkloze

Eric van den Dunge

Inhoudsopgave

Voorwoord	7
Hoofdstuk 1	
Het begin	9
Hoofdstuk 2	
'Grote baas'	20
Hoofdstuk 3	
Heitje voor een ...	25
Hoofdstuk 4	
Lastige klanten	31
Hoofdstuk 5	
'Axi'	39
Hoofdstuk 6	
Burn- out	54
Hoofdstuk 7	
'Dat zeg ik... '	61
Hoofdstuk 8	
Valse voorwendselen	72
Hoofdstuk 9	
'Droombaan'	95
Hoofdstuk 10	
Parkeerproblemen	121
Hoofdstuk 11	
'Diefstal'	137
Hoofdstuk 12	
Verkeerde werkgever	153
Hoofdstuk 13	
Uitzendbureaus	159
Hoofdstuk 14	
Dwangarbeid	185
Hoofdstuk 15	
Sollicitatiegesprekken	202
Hoofdstuk 16	
'Vrijwilligerswerk	210
Hoofdstuk 17	
'Beroepswerkeloze'	216
Epiloog	220

Voorwoord

‘Als je maar goed genoeg zoekt, is er werk genoeg.’ ‘Je moet willen werken.’ Alsof tijdens een financiële crisis de banen voor het oprapen liggen. Misschien heb je klachten, waardoor je bepaalde banen niet aankunt. Moeilijk te verteren dat zij moeten werken en jij iedere maand met je handje op staat om geld te vangen en de hele dag maar op de bank zit.

De titel van dit boek is ontleend aan het zinnetje – toen ik nog werkte – dat ik zei tegen een klant als die geholpen wilde worden. Een bedrijfsleider was daar niet zo blij mee en vroeg me of ik voortaan wilde vragen: ‘Kan ik u ergens mee helpen misschien?’ Dit leerde ik wel af na die week. Ik kreeg niets dan gezeur van de mensen. Voortaan sprak ik mensen weer aan met: ‘Zeg het maar!’

Van de andere kant: hoe genoeg je ervan kunt krijgen om werk te hebben of werk te zoeken.

Heb je een baan, dan word je nageroepen met spreuken zoals ‘hé schatje’, ‘maestro’, ‘matje’, ‘Sjefke’... en dan maar netjes blijven naar de klanten toe.

We geven vaak het personeel de schuld, maar klanten kunnen er ook wat van.

Of dat je vestigingsmanager je niet mag en je zo snel mogelijk het bedrijf uit wil hebben. Allemaal situaties die voorkomen bij bedrijven, winkels en organisaties waar gewerkt wordt. Je wilt graag werken, maar je wordt door je uitkeringsinstantie tegengewerkt met sollicitaties, werkgevers, collegae, filiaalmanagers en bedrijfsartsen.

Vandaar dat ik besloot een boek te schrijven over de belevenissen van werknemers en werkgevers, maar ook over hoe moeilijk het is om een baan te krijgen. Deze heb ik gebundeld. Daar gaat dit boek over.

De auteur

Hoofdstuk 1

Het begin

Op de lagere school moest je al een beroepskeuzetest maken: wat wilde je later worden als je 'groot' was? Handig was ik niet echt. Niet dat ik twee linkerhanden had, maar ik had het geduld er niet voor om met gereedschap bezig te zijn, dus automonteur viel al af.

Omdat ik altijd winkeltjes in de tuin van ons ouderlijk huis had gehad, dacht ik erover verkoper te worden. Niet echt hard werken, lekker de hele dag met mensen omgaan, professioneel advies geven en de hele dag praten, iets wat ik graag deed.

Helaas was de werkgelegenheid, net als nu, tot een dieptepunt gedaald. Je moest, ook net als nu, erg veel ervaring in de verkoop hebben (je weet wel: zestien jaar zijn met toch een paar jaar ervaring), en daarbij een opleiding op mbo-niveau of je 'middenstandsdiploma'.

Doordat ik niet met het examen van de mavo mee mocht doen omdat ik waarschijnlijk toch niet zou slagen, had ik eerder vakantie dan de rest. Ik keek alle kranten na in de hoop een vakantiebaantje te vinden, en vond een snackbar in een volksbuurt. Ik kende die mensen wel en belde op. Ik kon gelijk op sollicitatiegesprek komen en werd aangenomen voor f 3,50 per uur netto. Mijn vriend, die bij een bekend fastfoodrestaurant werkte, had al f 10,- per uur. Maar ja, verschil moet er zijn.

Ik had totaal geen ervaring in een friettent, ook al zei ik tegen de eigenaar van wel. Maar ja, ik wilde werken. Hij leerde het mij: zodra de frikadellen en friet boven kwamen drijven, was het goed.

Lang heb ik het daar niet volgehouden, want ik had het niet in mijn vingers. Wel ben ik kilootjes aangekomen, want iedere keer als er maar een beetje friet in de pan over was, nam ik er een en dat werden er steeds meer. Ik likte ook de

mayo of ketchup van mijn vingers als die er overheen droop, terwijl ik het bakje friet speciaal de klant aanreikte.

Tja, wist ik veel dat dit niet bepaald hygiënisch was. Ondertussen stond ik meer af te wassen dan friet te serveren.

Op een dag had een man zijn uitkering ontvangen. Hij was een vaste bezoeker van de friettent. Hij begon op de fruitmachine te gokken en wilde iedere keer bij mij geld wisselen, wat ik vervolgens deed. De tekens vielen niet zoals hij wilde en ondertussen had hij zijn hele uitkering eraan opgemaakt. Hij begon te schelden en tegen de gokkast aan te slaan, waarop mijn werkgever hem de deur heeft gewezen.

Zoveel last van klanten had ik eigenlijk bij de snackbar niet, behalve toen er iemand met een 'meier' (honderd gulden) betaalde en ik maar voor vijftig gulden teruggaf. Hij maakte de wachtende klanten erop attent dat 'ik daar maar niet moest gaan werken, als ik niet kon tellen'. Hij zei dit niet vriendelijk. Ik stond daar best te trillen op mijn benen. Nadat het bedrag goed gewisseld was en mijn werkgever zijn excuses had aangeboden, zei de laatste erbij: 'Dat kan iedereen gebeuren.' De klant verliet de zaak met veel gemor.

Op een gegeven moment had ik een vriendinnetje dat ik alleen kon ontmoeten op de dag dat ik moest werken, en ik meldde me ziek. Het vriendinnetje kwam langs, heel erg leuk gehad, totdat de eigenaar terugbelde en ik zonder snotterende stem de telefoon opnam.

Hij deelde me mee dat ik niet meer hoefde te komen. Hij had iemand anders aangenomen. Ik heb ook nooit meer in een snackbar gewerkt. Dat was dus mijn eerste baantje.

Nadat ik toch geslaagd was, ging ik in militaire dienst, veertien maanden toen nog. We kregen daar soldij en omdat ik net van school kwam en het salaris van de snackbar gewend was, vond ik het goed betaald voor relatief weinig doen. Er waren natuurlijk wel bouwvakkers bij die het